

Важко було уявити світ до них, світ, у якому вони не з'явилися.

Але коли їх уперше отримали в березні, ніхто й гадки не мав, що з ними робити, з цими дивними маленькими скриньками, які з'явилися із настанням весни.

Усяка інша коробка на кожному етапі людського життя має чітке призначення й передбачає певний порядок дій. У взуттєвій коробці зберігають нову блискучу пару, яка чекає, що її взують першого дня в школі. Святковий подарунковий пакунок вінчає бант із червоної стрічки, майстерно закрученої вістрям ножиць. І маленький футляр з омріяним діамантом усередині, і великі картонні пакунки, заклеєні скотчем, підписані вручну й покладені в кузов вантажівки. Ба навіть отой останній ящик, у якому спочивають під землею і кришка якого, закрита одного разу, ніколи не відкриється знову.

Усяка інша коробка здається знайомою, зрозумілою, навіть очікуваною. Усяка інша коробка має своє призначення та місце, зручно вписується в повсякдення.

Однак *ці* ящики, *ці* скриньки були інакші.

Їх отримали на початку місяця звичайного дня, під звичайним місяцем, занадто рано, щоб звинуватити в цьому березневе рівнодення.

Але коли скриньки з'явилися, то вони з'явилися для всіх й одразу.

Маленькі дерев'яні скриньки — принаймні *на вигляд* дерев'яні, — які з'явилися за ніч, мільйонами в кожному місті, у кожному штаті та в кожній країні.

Скриньки з'явилися на низько підстрижених газонах у передмісті, поміж живоплотом і першими гіацинтами. У містах вони лежали на витоптаних килимках, де ноги мешканців ступали десятиліттями. Вони грузнули в теплих пісках біля наметів у пустелі й чекали біля самотніх будиночків на берегах озер, збираючи росу з водяних бризів. У Сан-Франциско та Сан-Паулу, в Йоганнесбурзі та Джайпурі, в Андах і на Амазонці не було жодного місця та жодної людини, яких не знайшли б їхні скриньки.

Було щось водночас втішне й тривожне в тому факті, що кожна доросла людина на землі раптом потрапила в ту саму сюрреалістичну ситуацію, а всюдишність скриньок викликала водночас жах і полегшення.

Адже багато в чому то була *ідентична* ситуація. Майже з усіх боків скриньки були ідентичні. Усі темно-коричневі з червонуватим відтінком, прохолодні та гладкі на дотик. І на кожній було просте, але загадкове повідомлення, викарбуване рідною мовою одержувача: «Всередині — мірило твого життя».

У кожній скриньці була одна струна, прикрита зверху клаптем сріблясто-білої тонкої тканини, тож навіть ті, хто підіймали кришку, мали шанс іще раз усе обдумати, перш ніж побачити, що ж там лежить попід нею. Немов сама скринька застерігала, намагаючись уберегти від дитячого поривання негайно зірвати обгортку. Ніби сама скринька просила зупинитися, серйозно обдумати наступний крок. Тому що цей вчинок уже ніколи не можна буде скасувати.

А втім, скриньки все ж таки відрізнялися за двома ознаками.

На кожній маленькій скриньці було ім'я одержувача, а кожна струна мала різну довжину.

Проте, коли скриньки вперше прибули того березневого дня, серед страху й розгубленості ніхто не розумів, що насправді означало те мірило.

Принаймні наразі.

НІНА

Коли скринька з Ніниним іменем з'явилася перед її дверима, вона ще спала в ліжку, повіки злегка тремтіли, коли дрімотний розум боровся з важким сном. (Вона знову опинилася в старших класах, а вчителька вимагала есе, якого Ніні ніколи не задавали). Це був звичний кошмар для людини, схильної до стресу, але його було ніяк не порівняти з тим, що чекало на неї наяву.

Того ранку Ніна прокинулася першою, як зазвичай, вислизнула з ліжка й залишила Мауру спати, намагаючись її не потривожити. Ніна, досі в картатій піжамі, пройшла на кухню й увімкнула конфорку під пузатим помаранчевим чайником, який Маура знайшла на блошиному ринку минулого літа.

У квартирі завжди було дивовижно тихо о цій ранній годині, тишу переривало лише періодичне шипіння краплин, що вилітали з-під кришки чайника та падали в слабке полум'я плити. Пізніше Ніна дивувалася, чому вона не чула ніякого галасу того ранку. Не було ні криків, ні сирен, ані шуму телевізорів — нічого, що могло попередити її про хаос, який уже розгортався за межами будинку. Якби Ніна не увімкнула свій телефон, то, можливо, могла б іще недовго побути в тиші, насолоджуючись часом до всього *цього*.

Натомість вона сиділа на дивані й дивилася в телефон, як розпочинала кожен свій ранок, сподіваючись прочитати кілька електронних листів і погортати різні новинні ресурси, доки не пролунає будильник Маури й вони не засперечаються щодо

сніданку: яєчня чи вівсянка. Це була частина роботи Ніни як редакторки, адже вона мала бути в курсі подій, утім щороку число додатків та інформаційних джерел зростало, тож Ніні іноді допікала думка про те, що можна отак провести все життя за читанням і ніколи ні за чим не встигнути.

Того ранку вона навіть не встигла почати. Щойно розблокувала екран смартфона, Ніна зрозуміла: щось не так. Вона мала три пропущених дзвінки від друзів, а повідомлення дедалі сипалися щогодинно, здебільшого від колег-редакторів у їхніх групових чатах.

ЩО В БІСА ВІДБУВАЄТЬСЯ?!

Всі це отримали?

Вони ВСЮДИ. По всьому світі. ТРЯСЦЯ твоїй матері.

Напис справжній?

НЕ відкривайте, поки не дізнаємося більше.

Але всередині лише струна, чи не так???

Ніна відчула, як у грудях тисло, а в голові паморочилося, коли намагалася зібрати докупи все, що відбувалося. Вона зайшла на твіттер, потім на фейсбук, і там було те саме: повно знаків запитання й суцільна паніка. Але до всього там були ще фотографії. Сотні користувачів публікували знімки маленьких коричневих скриньок біля своїх дверей. І не лише в Нью-Йорку, де вона жила. Повсюди.

Ніна змогла розгледіти напис на кількох фотографіях. «Всередині — мірило твого життя». Що б то в біса означало?

Її серце билосся тривожно швидко, не встигаючи за запитаннями в голові. Більшість людей в інтернеті, зіткнувшись із тим незбагненим написом на кришці, швидко згуртувалася навколо єдиного жахливого висновку: хай там що чекало

на них у тій скриньці, воно стверджувало, що знає, скільки триватиме твоє життя. Скільки тобі відведено часу якимись певними силами.

Ніна вже хотіла була закричати та розбудити Мауру, коли зрозуміла, що вони, мабуть, теж такі отримали.

Вона покинула телефон на дивані, пальці її тремтіли, й підвелася. Підійшла до вхідних дверей, трохи хитаючись, потім глибоко вдихнула й визирнула у вічко — але не змогла нічого роздивитися, адже їй не видно було підлоги. Тоді повільно відімкнула подвійний замок і несміливо прочинила двері, наче по той бік чекав незнайомиць, який просив його впустити.

Скриньки чекали на місці.

Чекали на килимку, на якому була цитата Боба Ділана, — Маура наполягла, що привезе його із собою, коли переїжджала до Ніни. «Будь крутим або забирайся». Ніна, мабуть, надала б перевагу чомусь простішому, наприклад, нейтральному ґратчастому килимку, але ця цитата завжди змушувала Мауру всміхатись, і за кілька тижнів Ніна, щоразу ступаючи на нього під час повернення додому, теж його полюбила.

Затуляючи більшу частину синього напису на килимку, перед нею стояли дві дерев'яні скриньки. Очевидно, по одній для кожної з жінок.

Ніна визирнула далі по коридору й побачила ідентичну коробку, яка чекала на їхнього сусіда з квартири 3-Б — літнього вдівця, який виходив лише раз на день, щоб викинути сміття. Подумала була, чи не попередити його. Але що вона йому скаже?

Досі дивилася на скриньки в себе під ногами — занадто знервована, щоб до них доторкнутися, але занадто шокована, щоб розвернутись і піти, аж ось раптове свистіння чайника вивело її з трансу й нагадало, що Маура досі нічого не знає.

БЕН

Бен теж спав, коли з'явилася скринька, тільки-от його в цей час не було вдома.

Він намагався зручніше вмотитися на вузькому сидінні в економкласі, примруживши очі від світла із сусідового ноутбука, а мільйони скриньок, як туман, ширилися країною там, унизу, за тридцять шість тисяч футів¹ від нього.

Триденна архітектурна конференція Бена в Сан-Франциско закінчилася рано ввечері, і він сів на нічний рейс до Нью-Йорка ще до того, як перші скриньки сягнули затоки Сан-Франциско. Його літак вилетів до опівночі на заході та приземлився одразу після сходу сонця на сході, і ніхто з пасажирів та екіпажу не знав, що відбувалось у цей темний проміжок часу.

Але, коли пролунав сигнал «Пристебніть паски безпеки» і мобільні телефони кожного пасажира одночасно увімкнулися, вони миттєво дізналися про те, що сталося.

В аеропорту натовп зібрався під екранами величезних телевізорів, де кожен телеканал транслював свій сюжет.

ТАЄМНИЧІ СКРИНЬКИ З'ЯВЛЯЮТЬСЯ ПО ВСЬОМУ СВІТІ
ЗВІДКИ ВОНИ ВЗЯЛИСЯ?
СКРИНЬКИ НІБИТО ПЕРЕДБАЧАЮТЬ МАЙБУТНЄ
ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЄ ВАША СТРУНА?

¹ Один фут дорівнює 30,48 см. (Тут і далі прим. пер.)